

'Bonte Nacht' bouwt een kliederfeestje met puddingdikke verf

Els Van Steenberghe

Els Van Steenberghe is theaterrecensent.

30/11/16 om 09:00 - Bijgewerkt om 09:53

Bron: Knack Focus

Oranje verf. Grasgroene verf. Felroze verf. Donkerblauwe verf. Gele verf. Lekker puddingdikke verf die in klodders van je vingers glijdt als je er je hand in doopt. Dankzij die verf hebben de meer dan prettig gestoorde makers van Tuning People en De Maan een feestelijk vrolijke (kleuter)theaterhit te pakken, voor iedereen vanaf vier jaar.

© Diego Franssens

The Play = Bonte nacht

Gezelschap = De Maan / Tuning People

In een zin = Dankzij het geklieder met verf, het geklooi met mousse en hun dadaïstisch gekakel hebben de meer dan prettig gestoorde makers van Tuning People en De Maan een feestelijk vrolijke (kleuter)theaterhit te pakken voor iedereen vanaf vier jaar.

Hoogtepunt = Wanneer een veelpotig paard het intussen veelkleurige podium op strompelt en begint te poepen op de schermen...

Meer info: www.demaan.be

Een vage verfgeur in de zaal verraadt hét belangrijkste attribuut waarmee Maxim Storms, Greet Jacobs en Katrien Valckenaers het komende uur uit de bol zullen gaan. En dat mag u vrij letterlijk nemen. De drie komen op zoals een kind op 6 december de deur van de woonkamer opengooit en daar álles aantreft wat hij aan Sinterklaas vroeg. De handjes beginnen te kriebelen, de ogen stralen en de tong hangt verlekkerd lekkerend uit de mond. Ten aanval!

Eerst besmeuren de wezens - de spelers bewegen als volwassenen maar gedragen zich als kleuters - enkel de plastic schermen. Met kwasten gaan ze de schermen te lijf. Tot er een verfspat op hun T-shirt terechtkomt. En tot ze enkele verfdruppels op hun bloesje met de hand willen wegvegen. In een mum van tijd zijn de performers bedolven onder de kleurige verfklodders, de verfspatten en de dynamische penseelstreken. De vrij steriel ogende scène - met witte balletvloer en transparante, verrolbare schermen - wordt in een oogwenk een bonte wereld - het lijkt bijna het vinnige schilderwerk van echte kinderen - waar schermen blauwe tranen huilen en wezens met minstens vier paar moussen benen over de scène schuifelen en stuiteren. Om wat te doen? Euhm, om te schuifelen en stuiteren. En om samen een verhaal bij mekaar te stotteren. Iets over blauwe koeien die niet konden komen terwijl de groente tante nochtans geweldig lekkere gele taart had gemaakt. De som daarvan is een roze drie, dat had u zelf ook al door. Raaskallen? Wij? Hoegenaamd niet. Dit is een korte samenvatting van de zotte associaties die de drie maken. Ze fantaseren een dadaïstische wereld bij mekaar terwijl Wannes Deneers geflippte soundscape - iets tussen

rauwe elektro en verknipte klassieke muziek - de schwung er extra in houdt.

De kornuiten van Tuning People zijn radicale epigonen van het dadaïsme maar ze boetseren, spuiten, pletten en blazen die overgeleverde taal tot er een kek 'Tuning People'-taaltje ontstaat. Een taaltje dat met weinig woorden (en als er al woorden te horen zijn, dan is dat niet zelden een blinkende mix van kinderverzinsels en een mondelinge variant van 'écriture automatique'), met veel kleur, met tot hoofdpersonages gepimpte materialen en met tot materialen getransformeerde mensenlijven een wereld schept die in niets lijkt op onze wereld en daarom zo weldadig is. In figurentheater De Maan vonden die kornuiten een perfecte partner-in-crime om van de materialen wezens te maken (en van de menselijke wezens levende materialen).

Al vonden wij hun eerdere hit, [*Leeghoofd*](#) (2014), net een tikkeltje straffer omdat het personage een duidelijk karakter had en zich ontwikkelde. Maar, dat zegt misschien vooral iets over onze volwassen drang naar een coherent verhaal? De drie personages in *Bonte Nacht* blijven ondefinieerbare, guitige wezens, verffuifbeesten, die zich overgeven aan de weldaad, de verforgie en aan elkaar. Al zijn ze stiekem ook bezig met een statement. Op het einde van de voorstelling schuiven alle puzzelstukjes alias de beschilderde schermen netjes in elkaar tot een beeld dat een lange neus naar volwassenen maakt: 'dit hadden jullie niet zien aankomen met jullie door plandrang verwrongen hersentjes, hè?. *Go wild, feel free* en zie wat voor harmonieuze, bonte wereld er tevoorschijn komt. Dat is het wereld verbeterend statement van formaat van deze kleuterkriebelende voorstelling. De kleuters willen nadien dolgraag zélf in een emmer puddingdikke verf duiken. En niet alleen de kleuters...